

Ali Baş Komandan həm də babalarımın yüzillik intiqamını aldı

RÜSTƏMOV ELŞAD FAİQ OĞLU
ehtiyatda olan polkovnik-leytenant

1977-ci il iyul ayının 2-də Sumqayıt şəhərində anadan olub. Orta təhsilini Sumqayıt şəhər 13 nömrəli və Tofiq İsmayilov adına 29 nömrəli orta məktəblərdə alıb.

1999-cu ildə Bakı Ali Birləşmiş Komandanlıq Məktəbinin (indiki Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbi) Tank fakültəsini bitirib. Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin 6 aylıq kurslarını keçib. Sonrakı illərdə xüsusi təyinatlı hərbi hissələrdə tabor komandiri vəzifəsində çalışıb.

2010-cu ildə II Dünya müharibəsinin 65 illiyi ilə əlaqədar Moskvada, 2011-ci ildə isə İtaliyada keçirilən paraddaki heyətlərin rəhbəri olub. Dövlət Bayrağı Günü münasibətilə Bayraq Meydanında keçirilən tədbirdə Ali Baş Komandan İlham Əliyevə bayraqı təqdim edib.

Aprəl döyüşlərinin və Vətən müharibəsinin iştirakçısıdır. "Azərbaycan Bayrağı" ordeni, "Şücaətə görə", "Cəbrayılın azad olunmasına görə", "Xocavəndin azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə", "Kəlbəcərin azad olunmasına görə", "Hərbi xidmətdə fərqlənməyə görə", Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 10, 90, 95, 100 illik "Yubiley", 1-ci, 2-ci və 3-cü dərəcəli "Qüsursuz xidmətə görə" medalları ilə təltif edilib. Ailəlidir, 3 övladı var.



Ümummilli Liderin gəlişi ordumuzu dirçəltdi

Orta məktəbi bitirdiyim dövrlər ölkədə vəziyyət gərgin idi. O zaman bizim ailənin də maddi vəziyyəti yaxşı deyildi. Buna görə hətta o zaman hazır idim ki, hansısa ali məktəbə getməyib işləyərək ailəmə dəstək olum. İstəyim bu idi ki, bacım ali məktəbə qəbul olunsun. Şükür ki, həmin zaman Ümummilli Lider Heydər Əliyev xalqın təkdi nəticəsində Azərbaycanda hakimiyyətə gəldi və ölkəni bütün bəlalardan xilas etdi.

Ulu Öndər dahi siyasəti ilə xalqımızı uçurumun ağzından aldı, Ermənistanla atəşkəs imzalayaraq yaşanacaq fəlakətləri önlədi. Respublikamızda günbəgün bütün sahələrdə inkişaf başladı, o cümlədən sürətli ordu quruculuğuna start verildi, orduya qayğı artdı.

Orta məktəbi bitirəndən sonra Bakı Ali Birləşmiş Komandanlıq Məktəbinə qəbul olundum. Həmin vaxt keçmiş sovetlər birliyi yenice, cəmi bir neçə il idi ki, dağılmışdı. Qarabağda müharibə gedirdi, bütün güc, resurslar, imkanlar cəbhə xəttinə səfərbər olunmuşdu. Buna baxmayaraq, komandanlıq məktəbində tədris zəifləmirdi. Hətta təhsil ocağında olmağımıza baxmayaraq, məktəp rəhbərliyi, komandirlərimiz bizə tez-tez döyüşə hazır olmağımızla bağlı xəbərdarlıq edirdilər.

Çünki bizdən əvvəlki dövrdə belə bir fəaliyyət olmuşdu, o zaman böyük komandirəm olan kapitan Mövsüm Mövsümov öz heyəti ilə Ağdərə-Kəlbəcər istiqamətində döyüşlərdə iştirak etmişdi. Həmçinin digər zabit və komandirlər, kursantlar da döyüşlərdə olmuşdular. Biz də bunu gözləyirdik, hətta bir neçə dəfə müxtəlif dərəcəli döyüşə hazırlama vəziyyətinə gətirilmə məşqi etmişdik.

Mən birinci kursu bitirəndə Ulu Öndər Heydər Əliyev məktəbimizə başmışdı. Məktəbimiz daim dövlət başçısının nəzarəti altında idi. Hər şeyə yüksək səviyyədə diqqət olunur, təlim-təhsil nəzarətə buraxılmırdı. Çünki Ulu Öndər bildirdi ki, bu məktəbin məzənləri gələcək Azərbaycan Ordusunə komandirlik edəçəklər.

Ordu quruculuğunda yeni mərhələ

1999-cu ildə Ali Hərbi Məktəbi bitirəndən sonra öz istəyimlə birbaşa Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrə gəldim. O zaman böyük bir heyətlə 6 aylıq kursa başlandıq, amma çox az adam kursu bitirə bildi. Həmin vaxt mənimlə bərabər kursu keçənlər arasında rəhbərlik polkovnik Vüqar Yusifov (2016-cı ildə Aprel döyüşlərində şəhid oldu) da var idi.

Əsas Ümummilli Lider Heydər Əliyev tərəfindən qoyulan ordu quruculuğu Ali Baş Komandan İlham Əliyev tərəfindən daha yüksək zirvələrə daşdı. Təsəffüf deyə ki, bu gün Silahlı Qüvvələrimiz dünyanın ən güclüləri sırasındadır. Ordumuz istər döyüş qabiliyyətinin yüksək olması, istərsə də şəxsi heyətdən tutmuş maddi-texniki təminat qədər əldə etdiyi nailiyyətlərlə dünyada birincilər sırasında yer almağı bacarıb.

Ali Baş Komandanın yürütdüyü məqsədyönlü siyasət nəticəsində ordumuz həm qənsuluqda, həm də dünyanın bir çox digər dövlətlərində olan ordularla debata çıxma biləcəkdir. Bunun isbatı üçün deyərək bilərəm ki, Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə xidmət etdiyim müddətdə şəxsən mən bir çox xarici dövlətlərə kurslara getmişəm. Həmin kursları - istər döyüş hazırlığı, istər əlbəyaxa döyüş, istərsə də digər fənlər olsun, demək olar ki, 90-95 faizini fərqlənmə diplomu ilə bitirmişəm. Hər zaman da xaricdə bizə çox diqqət edirdilər; hətta gördüm ki, bəzən üstüörtülü bizi sıxdırırdı, öz nümayəndələrinə yer vermək istəyirdilər. Amma yüksək hazırlıq bacarığımızla həmişə sübut edirdik ki, biz qəhrəman xalqın, dövlətin, şəriətli rəhbərin yetirmələriyik.

44 gün sürən Vətən müharibəsinə də isə bütün dünya Azərbaycan Ordusunun gücünü real döyüş meydanında gördü.

Böyük zəfərə aparın Aprel qələbəsi

Daim qəlbimdə daşdığımla əsl döyüş fürsəti 2016-cı ilin Aprel döyüşlərində qazandım. Düşməni aprelin 1-dən 2-nə keçən gecə bütün cəbhəyə mövqelərini və yaşayış məntəqələrini güclü artilleriya atəşinə tutdu. O zaman könüllü olaraq döyüşlərə qatıldım. Azərbaycan Silahlı Qüvvələri çox qısa bir zamanda əsadətə döşməni tərxiatından qarşısını aldı, eyni zamanda Vətən torpaqlarımızın bir hissəsi - Cocuq-Morcanlı, Lələtəpə yüksəkliyi düşməndən azad oldu. Düşmənin xeyli sayda canlı qüvvəsini, hərbi texnikasını məhv etdik.

Böyük ruh yüksəkliyi ilə daim irəlilədik. Əminəm ki, belə davam etsəydi, çox qısa zamanda düşmənin murdar ayağını bütün Qarabağdan qazıyıb atacağıq. Amma aprelin 5-də atəşkəs elan olundu və biz missiyamızı yarımçıq saxlamalı olduq.

Aprəl zəfəri böyük qələbənin yetiştiricisi anın çox da uzaqda olmadığını müjdəsi idi. 2016-cı il döyüşləri cənab Ali Baş Komandan İlham Əliyev düşməni açıq mesajı idi ki, acı məğlubiyyətlərinin arxası da gələcək. Amma onlar bunu anlamadılar və təxribatlarını davam etdirdilər. Ali Baş Komandan isə konkret nəticəyə gəldi ki, artıq "dəmir yumruq" a ehtiyac var.

Ali Baş Komandanın "İrəli!" əmri ilə döyüşlərə atıldım

2020-ci il sentyabrın 27-də Ermənistan silahlı qüvvələrinin sərhədlərimizə hücumunun qarşısını almaq üçün Ali Baş Komandan vətən uğrunda "İrəli!" əmrini verdi. Baş sərkərdəmizin bu əmrini eşidən kimi öz rəhbərliyimizə bilavasitə təmas xəttində döyüşə iştirak etmək üçün üç dərəcəli rəhbərlik qüvvələri təxribatından qurtulmuşdular. Həmin vaxt Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə Maddi Texniki Təminat üzrə idarə rəisinin müavini vəzifəsində çalışırdım. Məndə bildirildi ki, təmi-



Bakı Şəhər İcra Hakimiyyətinin nəşr etdiyi "ZƏFƏR MEMUARLARI. Döyüşçülər sərkərdə və müharibə haqqında" kitabından istifadə olunub



natda olmağım məqsəduyğundur.

Amma cəbhədə şəhid, yaralı xəbərləri gəlirdi. Hələ vaxtilə Aprel döyüşlərində komandiri olduğum silahdaşlarımızın şəhid olmaları, yaralanmaları neçə il idi ki, ürəyimdə ağır dağa çəvrilmişdi. Onların arasında rəhbərlik Milli Qəhrəmanımız Samid İmanov, gizir Pəncəli Teymurov da var idi. Qəti qərarımı vermişdim: döyüşlərə birlikdə döyüşə atıldım.

Onu da deyim ki, gedib orada bir komandir kimi döyüşmək məqsədim yox idi. Sırası əsgər olaraq da döyüşməyə hazır idim və elə o gündə də döyüşdüm. Döyüşlərin başlamasından 5-6 gün sonra bölmələrlə birgə birbaşa ön cəbhəyə yollanaraq gəncərlə birlikdə döyüşə atıldım.

Əvvəlcə döyüş fəaliyyətinə Murovdag istiqamətində başlamışdıq. Sonradan yuxarı rəhbərliyin koman-

və baş leytenant İzzət Balacayevlə birlikdə vuruşuruq. Onlardan xahiş etmişdim ki, əgər yaralanarsam, mənə götürmək haqqında düşünməsinlər, döyüşü davam etdirsinlər. Deyirdim ki, "narahat olmayın, işimiz haqqı işidir və qələbə bizim olacaq". Müharibənin gedişində də əmin oldum ki, bu işdə ən əsas Allah rızası ilə hərəkət etməkdir. Çünki xalqımızın etdiyi dualar nəticəsində, demək olar ki, döyüşlər zamanı yağış yağmadı, günəşli hava şəraiti oldu, yağış yağanda belə, o bizim xeyrimizə idi.

Döyüşlərdə zabitlərimizin hamısı fəaliyyətini bir əsgər kimi icra edirdi

Əsas hədəfimiz Şuşanın azadlığı idi. Noyabrın 6-sı Şuşaya girdik. O zaman Şuşada döyüşlər gedirdi. Biz də döyüş-döyüşə Bülbülün evinə qədər gedib çatmışdıq. Demək olar ki, qaladan düşmənin kökünü kürüyüb aşağı tökdürdük. Noyabrın 8-də düşməni artıq çoxlu sayda tankını qoyub qaçmışdı. Amma biz orada yerləşdikdən sonra onların əks-hücumları oldu. Xüsusilə də bizim hansı məsafəyə qədər gəldiyimizi bildikləri üçün artilleriya və "Qrad"larla bombalaydılar.

Orada bizim çox silahdaşımız şəhid oldu, yaralandı. Həmin zaman mən də yaralandım: qəlpə yararı və kollə-beyin travması aldım. Buna baxmayaraq, döyüşün davam etməsi üçün missiyamı durdurub bilməzdim, nə bacarırdımsa, edirdim. Yəni bir döyüşçü kimi son həddə qədər fəaliyyətimi davam etdirirdim.

Şuşa azad olunduqdan sonra istiqamətimiz Xankəndi idi və biz ora gəldik. Şəhərə çox az bir məsafə qalmışdı. Bu məqamda düşməni vəziyyətinin çox pis olduğunu görüb dərhal kapitulyasiya aktını imzaladı. Belə etməsi idi, oradakı bütün qüvvələri məhv olacaqdı.

Bundan sonra biz azad etdiyimiz yerləri motoatıcı qüvvələrə təhvil verdik və yalnız bu zaman vəziyyətimin pis olmağı ilə bağlı rəhbərliyi məlumatlandırırıq. Mən dislokasiya olunaraq əvvəlcə Əhmədboylydökü hospitala, sonra isə Bakıya - Mərkəzi Hərbi Klinik Hospitala götürüldüm.



Hospitalda olduğum müddətdə Birinci vitse-prezident Mehriban xanım Əliyevanın diqqəti üzərimizdən əskik olmadı. Biz yaralıları onun şəfqəti, qayğısı daha tez sağaldı.

Vətən müharibəsinin qələbə ilə başa çatması Ali Baş Komandanın uzaqgörənliyinin nəticəsidir

Hələ müharibə başlamazdan xeyli əvvəl cənab İlham Əliyevin çıxışlarına diqqət edirdim və gördüm ki, o heç vaxt vurğulamayıb ki, biz möglub olmuşuq. Eyni zamanda dövlət başçısı hər zaman çıxışlarında "Birinci Qarabağ müharibəsi" ifadəsini işlədirdi. Yəni şəriətli rəhbər bu ifadə ilə xalqa, xüsusilə orduya bildirirdi ki, İkinci Qarabağ müharibəsini gözləyin, istənilən an komanda verə bilərəm. Və elə də oldu. Sağ olsun Ali Baş Komandanımız ki, səbirsizliklə gözlədiyimiz bu əmri verdi, xalqımıza qələbə xoşbəxtliyi yaşatdı.

Çox şükür ki, mənə də Vətən müharibəsində iştirak etmək nəsis oldu və bu zəfərə, az da olsa, payım var. Müharibəyə yollananda ailəmə son sözlərimi demiş, böyük oğluma da vəsiyyətim etmişdim ki, əgər şəhid olarsam, o öz üzərinə düşən işləri yerinə yetirsin. Çünki mən illərdi üroyimdə arzu olaraq qalan Vətən torpaqlarımızın azadlığı üçün düşməndən qisas almağa, ən əsas isə cənab Ali Baş Komandanın bizə - Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrə, əsgər-zabit heyətinə, Azərbaycan döyüşçülərinə olan etimadını doğrultmaqdan ötrü əlimdən gələni etməyə hazır idim.

Müzəffər sərkərdəmiz onu da vurğulayıb ki, digər tarixi torpaqlarımıza da gedəcəyik. Döyüşçü kimi bundan sonra da Azərbaycan torpaqlarının bütövlüyünü təmin etməkdən ötrü düşməni üzərinə gətməyə hazırəm. Yetər ki, Ali Baş Komandan İlham Əliyev "İrəli!" əmrini versin.



Babamgil əliyən, heç nəsis, yollar bağlandıq üçün pay-piyada dağı aşıya Qubadlıya pənah götmışdilər.

1920-1921-ci illərdə isə İsmayılıda yaşayan ata babam Hacı Rüstəm bəy ermənilərlə döyüşmüş və döyüşlərdə şəhid olmuşdur. Onun övladları Zal və Şirin bəyi isə Sibire sürgün etmişdilər. Yəni hələ mən dünyaya gəlməmişdən doğmalarım erməni vandallığının, faşizminin müsibətini yaşamışdılar.

Uşaq vaxtı idmanın cüdo, sambo növü ilə məşğul olurdu. 1988-ci ildən sonra (hələ sovetlər birliyi dağılmamışdı) biz Kiyev, Bryansk şəhərlərinə, Belarusiyaya və başqa şəhərlərə yarışlara gedirdik. Artıq həmin ərazilərdə ermənilər bizə qarşı kin-küdurətlərini açıq bürüzə verirdilər. Hətta 4-cü sinifdə oxuduğum zaman bir beynəlxalq çempionatda 3-cü yer uğrunda yarışarkən erməni rəqibim qolumu dişlədi - belə bir cılız hərəkət etdi. Buna baxmayaraq, onu möglub edərək mukafatı alıb öz vətənimə qayıtmışdım.

Baxmayaraq ki, paralel olaraq idmanla məşğul idim, orta məktəbdə də əla qiymətlərlə oxuyurdum. Məktəbi fərqlənməyə yaxın qiymətlərlə bitirmişəm, yalnız bir "dörd" qiymətim olub. Atam tarixçi olduğu üçün Azərbaycan tarixini qədim dövrdən müasiri zamana qədər yüksək səviyyədə bilirdim. Eyni zamanda hərbi sahəyə həvəsim çox idi. 8-9-cu siniflərdə oxuyanda Qarabağda döyüşlər gedirdi. Dayılarım, əmim də müharibədə iştirak edirdilər.

1941-1945-ci illərdə II Dünya müharibəsinin iştirakçısı olmuş və döyüşdə yaralanmış babam Cəlal Rüstəmov isə hər zaman mənə keçdiyi döyüş yolundan danışdı. Yəni daim ətrafımda döyüş, müharibə ilə bağlı söhbətlər eşidirdim və mən də döyüşçü olub Vətənimin müdafiəsinə qalxmaq, Azərbaycan Ordusunun sıralarında olmaq istəyirdim.



Vətən müharibəsi Qarabağa əzədləq baxış etməklə bərabər, ermənilərin illərdi xalqımızın başına gətirdikləri müsibətlərin intiqamını da aldı. Bu tarixi qisas anında döyüşlərdə iştirak etdiyim üçün özümü dünyanın ən xoşbəxt insanı sayıram. Çünki hələ yüz il əvvəl ermənilər İsmayılıda ata babamı qətlə yetirmiş, 1988-ci ildə isə ana baba-nənəmi, qohunlarımızı doğma yurdları Qafandan didərgin salmışdılar.

Ali Baş Komandanın bacarığı sayəsində erməni faşizminin qurbanına çevrilərək dünyasını dəyişən bütün həmvətənlərimizin, şəhidlərimizin də qisası alındı, onların da ruhu şad oldu.

Hələ mən dünyaya gəlməmişdən doğmalarım erməni vandallığının müsibətini yaşamışdılar

Atam İsmayılıdan, anam isə Qərbi Azərbaycanın Qafan rayonunun Müsəlləm kəndindəndir. Uşaq vaxtı, məktəbdə oxuduğum illərdə yay tətilləri zamanı Qafana - nənəm ilə gətdim. Xatırlayıram, 1984-1985-ci illər idi, 7-8 yaşım olardı, yaxınlıqdakı Qacaran rayonundan olan kiçiyəşli erməni uşaqları ilə aramızda davalar düşürdü. Hətta bir neçə dəfə olub ki, bəzəmdə nənəm ilə narazılıqlar ediblər və buna görə mənə kənddən Sumqayıta göndəriblər. O zaman bunun səbəbini deqiq anlamasam da, erməni uşaqlarla ulduzum barışmırdı. Onlardakı yalançılıq, xainlik kimi xüsusiyətləri hiss edirdim.

1988-ci ildə soydaşlarımız oradan deportasiya olundu və mən bir daha Müsəlləm kəndinə gedə bilmədim.